

[Bernhard Baunsgaard]

det skulle være trygt for borgerne at bevæge sig på offentlige gader og veje, og at forslaget er udarbejdet i den hensigt, men så må jeg fortsætte med at sige, at man i så fald har været ganske overordentlig uheldig i udformningen. I § 1 står der nemlig:

»Der må ikke foretages TV-overvågning på gade, vej, plads eller lignende område, som benyttes til almindelig færdsel.«

Det er jeg enig i. Stk. 2, der fastslår, hvad man forstår ved TV-overvågning, vil jeg gerne tage med, men derefter indeholder § 2 bestemmelser om, hvem det ikke gælder. Det gælder ikke retshåndhævende myndigheder i almindelighed eller andre offentlige myndigheder, og man bruger som påskud trafiksikkerhedsøjemed eller beskyttelse af militære anlæg. Det gælder heller ikke tankstationer, og private må ikke foretage filmning, men gerne TV-overvågning ifølge § 3, når bare de har fået tilladelse af politiet. Det er i virkeligheden en legalisering af, at TV-overvågning af offentlige gader og pladser finder sted.

Jeg kan ikke støtte dette forslag. Jeg ønsker ikke, det skal komme igennem, men derfor er jeg ikke enig med fremskridtspartiet, der mener, at den eksisterende lovgivning beskytter privatlivets fred på gader og veje, for det gør den ikke, det viser de to eksempler, jeg har omtalt.

Jeg kan føje til, at den slags overvågning efter min mening er totalt overflødig. Jeg har ladet forespørge, hvordan det er gået i Høbro, efter at man har suspenderet TV-overvågningen. Der har overhovedet ikke været episoder. Det er overflødigt.

Helt grotesk bliver det, når CD psåtår, at vi ikke lever i en politistat. Nej, det gør vi ikke, men der er ustandselig tilløb til den. Politiet må fotografere os; vi må ikke fotografere politiet. Tidligere var det ganske klart, at lovlige demonstrationer ikke måtte fotografere af politiet; det må de nu. Dette kan kun være – lad så være mod justitsministerens hensigt – en udvidelse af politistaten.

Det blev vel egentlig tydeligst sagt af ordføreren for fremskridtspartiet: Den personlige frihed har vi, så længe vi opfører os normalt. Hvad er normalt? Er det at opføre os sådan, som magthaverne ønsker det? Ja men så er vi jo i politistaten, når det er dem, der bestemmer, hvad det normale er.

Jeg må afvise forslaget og håber, vi kan blive enige om at sikre den personlige frihed på dette område.

Waldorff (VS):

Hr. Wilhjelm er blevet syg, så jeg har måttet hoppe ind i dette her.

Det var i og for sig ikke nogen særlig behagelig oplevelse, for det, som var meningen, var, at man skulle sikre en begrænsning af eller et stop for privat TV-overvågning. Der er vel også en eller anden form for begrænsning, men ikke mere, end at det netop, som hr. Bernhard Baunsgaard siger, legaliserer, at TV-overvågning foregår; det skal bare være med politiets tilladelse, men det er også legaliseret, at det kan foregå hemmeligt.

Det er rigtigt, at det betyder, at det er et fænomen, man efterhånden må acceptere. At det så oven i købet bliver en lov, som giver politiet fuldstændig uindskrænket beføjelse til at overvåge alt og alle igennem TV-kameraer, gør det hele endnu mere grotesk.

Det er selvfølgelig en interessant diskussion: hvis folk ikke har dårlig samvittighed over noget som helst, hvorfor er det så så forkert at blive overvåget? Er der noget galt i at stå og pille næse eller smide karamelpapir eller vrænge ad en hund, der bjæffer, og så få det optaget på et kamera og eventuelt på en film, som kan køres bagefter, og hvad betyder overhovedet dette begreb »privatlivets fred«?

Når det har betydning, så skyldes det, at samfundet er, som det er, og at opdragelsen er, som den er, og det betyder, at legaliserer man TV-overvågning og i det hele taget overvågning af det enkelte individ, så bygger man videre på den potentielle skyldfølelse, som samfundet igennem opdragelsen forsøger at pålægge hver enkelt, og det lykkes faktisk inden for den autoritære familiestruktur, f.eks. inden for skolesystemet. Jeg vil gætte på, at hver eneste her, hvis man tænker sig godt om og tillader sig at åbne så meget for sine egne erindringer, kan huske, hvordan man altid gik mere roligt, tog hænderne op af lommen osv., når man gik forbi skoleinspektørens vinduer.

Det er den indbyggede skyldfølelse i hver enkelt, som gør, at det er muligt for et formyndersamfund at styre det enkelte individ, og det er det, man er med til at legalisere, når man gør det acceptabelt, at der hele ti-